

øverste Ende af en lang Bøgtstang at frembringe en Omdreining. Ganske vist vil Broens Overbygning holde en Del; den er knyttet fra Led til Led og vil altsaa afgive en ikke ringe Modstand, men jeg tror ikke, at det vil være tilstrækkeligt, og gaar denne Bro tilgrunde, saa vil det være tvivlsomt, om vi saa nogen igjen i en Menneftaalder. Jeg tror derfor, at jeg vel tør henvende den ærede Ministers Opmærksomhed særlig paa, om der ikke kunde træffes Sikkrings-Foranstaltninger mod en saadan Coeventualitet. Det forekommer mig, at Broen maa kunne sikkes enten ved Tæbrødere af Sern, som vare fattede i Forbindelse med nedstruede Pæle, eller ved Ternastivninger i Vandgangen fra Land. Selv skal jeg ingen Mening have derom, det er saa mange Aar siden, jeg fungerede som Ingeniør, og jeg er ikke ganske fulgt med i den Udvikling, der er foregaaet i de senere Aar. Jeg tør, som sagt, ikke yttre nogen Mening, men vil dog ikke undlade at opfordre den høitærede Minister til at lade denne Broes Sikkring være Gjenstand for hans Overveielse. Endnu staar Broen, men Ingen veed, naar den Kombination af Forhold, som jeg før omtalte, indtræder, og da tør jeg ikke garantere for, at Broen ikke falder. Med disse Ord skal jeg slutte med endnu en Gang varmt at anbefale ærede Medlemmer den her omhandlede Sag til hurtig Fremme.

Berg: Jeg er ikke sikker paa, at jeg kan tiltræde de reelle Bemærkninger, der ere fremsatte om dette Forslag i det Hele taget, men det finder jeg heller ikke Anledning til at komme nærmere ind paa. Forsaa vidt de gik ud paa at udtale Belvillie for en Udvidelse af Frederikshavns Havn, er jeg lige saa vidt i den Henseende taar, som jeg var ifjor. Jeg tror, at hvis Sagen havde været forberedt saaledes indenfor et mere begrænset Beløb end det, der var forlangt ifjor, og man havde været forvisset om, at Foranstaltningen virkelig var Beløbet værd, vilde Ministeren ifjor have set en Bevilling i den Retning, Lovforslaget angiver, optaget paa Finantsloven. Jeg svorede ikke nogen væsentlig Uvillie imod en Foranstaltning i denne Retning. Men om Ministeren har truffet just det Heldigste ved det Forslag, der her er kommet frem, som efter sit Beløb træver henimod Halvdelen af, hvad der tidligere har været foreslaaet, er vanskeligt at dømmen om ved at læse nogle Anmærkninger til et Lovforslag. Altsaa, det skal jeg ikke kunne sige, jeg henholder mig til Hovedtanken, og i saa Henseende har jeg ikke forandret min Anskuelse om Nødvendigheden, ja Nødvendigheden af, at der bliver gjort Noget. Og at dette Noget tager sig ret beskedent ud paa Finantslovsforslaget for 1882—83 ved at opstilles som et Beløb paa 200,000 Kr. og saa strække det Andet ud over 5—6 Aar, vil jeg ogsaa indrømme. Men det ærede Medlem, der sidst talte, om hvis Saghyn-

dighed paa disse Omraader vistnok Ingen af os nærer Tvivl, har sikkert Ret i, at forsaavidt Arbeidets Soliditet ikke skulde lide lide derunder, vilde det være ønskeligt at indskrænke et saadant Arbeide til den forrest mulige Tid, naar vi ippvrigt vare enige derom. I denne Henseende skal jeg altsaa ikke opponere mod den ærede Taler og heller ikke mod den høitærede Minister. Jeg tror ikke, at det i og for sig er Rigsdagens Skyld og heller ikke det paagjældende Udvalgs Skyld, at denne Sag ikke kom videre ifjor, om end jeg ikke vil paastaa, at den høitærede Minister med den Frist, han havde, kunde staffe et saa forandret Forslag tilveie, at han selv havde Mod paa at foreslaa det allerede i Foraaret. Havde det imidlertid været Tilfældet, er jeg tilbøielig til at tro, at det var gledet igjennem. Det var den reelle Side af Sagen. Men denne lille Stump af et Finantslovsforslag har ogsaa en konstitutionel Side, og derom vil jeg sige et Par Ord. De Herrer vide, at dette Forslag stod paa Finantslovsforslaget ifjor med et Beløb af 4—5 Millioner Kroner. (Ufbrudelse af Bojsen). Ja vel i Anmærkningerne, men Bevillingen paa et mindre Beløb i selve Finantsloven bandt os til denne Hovedsag, saa det var reelt det Samme. Jeg skjønner nu ikke, af hvad Grund man ikke kan vedtage en mindre Udvidelse af Havnen paa Finantsloven, naar man efter Regjeringens Forslag kunde have vedtaget et langt større ifjor. Dog Sagen henger sandsynligvis saaledes sammen: Den høitærede Indenrigsminister stoler ikke paa, at hans Kolleger ikke ville have Konflikt igjen paa Finantsloven, og at den kan komme i Fare til Foraaret, og derfor vil han redde disse Ting ud af den almindelige Havn. I denne Henseende er det, at han vil have Folkethinget til at gaa hen og udstykke Finantsloven, saa at disse Pøster kunne komme frem som særlige Love, som Ministeriet kunde redde, saa at altsaa det Tryk, der vilde ligge i ikke at modtage en ellers rigelig Finantslov, blev forholdsvis mindre for den Side af Samsundet, der tager Ansvar paa sig for, at vi ingen Finantslov faaar. (Ufbrudelse). Jeg vil foreslaa det ærede Medlem, der afbrød mig, at læse sin Grundlov om, saa vil han faae at vide, hvem der har Ansvar for Regjeringens Førelse. Jeg skal bemærke, at da jeg forleden Dag yttrede mig om denne Sag, stode det efter en fra min Side alvorlig Overveielse, og denne Overveielse har jeg ikke Grund til at forandre. Dengang var det mig overmaade interessant at iagttage, at Regjeringen naturligvis, det vil sige de ansvarlige Ministerne, havde overveiet med hverandre — jeg tvivler ikke om, at de have overveiet dette Spørgsmaal med hverandre, naar de overveie med hverandre Spørgsmaalet om Trettesættelsen af nogle Præster — om de skulde opfylde Grundlovens Bud om Tilveiebringelsen om en ordinær Finantslov for 1881—82, og kom til det Resultat, at man ikke skulde forelægge Rigs-